

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΥΣΕΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 4^η Ἀπριλίου 2010 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 105ον

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

46η αιμοδοσία

Κυριακή 25^η Ἀπριλίου ... 9.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. στο Πνευματικό κέντρο
του Ναού μας. Δίνεις Αἷμα, γίνεσαι μιμητής Χριστοῦ καί

μέτοχος-δικαιούχος σε κρίσιμη στιγμή ανάγκης σου.

Η ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiapistoloi.gr

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῇ Ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα,
αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου,
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα πανηγυρίζουμε τὴν Ἀγία Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀσπαζόμαστε ἐν Χριστῷ μεταξύ μας, δείχνοντας ἐτσι τὴν **κατάργηση τῆς πρῶν ἔχθρας ἀνάμεσα σ' ἐμὰς καὶ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἐπανασυμφιλίωσή του μαζί μας**, χάρις στο Πάθος τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ.

Ἡ γιορτὴ λέγεται **Πάσχα** καὶ εἶναι συνώνυμη με τὸ Πάσχα τῶν Εβραίων, που στὴ γλῶσσα τους σημαίνει **διάβαση**, με τὴν ἐννοία ὅτι, ὁ παθὼν καὶ ἀναστάς Ἰησοὺς Χριστὸς **μας πέρασε ἀπὸ τὴν κατὰρα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τὴ δουλεία τοῦ Διαβόλου στὴν πρώτη ἐλευθερία καὶ μακαριότητα**.

Ἡ δε παρούσα ἡμέρα τῆς εβδομάδας, που εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα ἀπὸ τὶς υπόλοιπες, **ἀφιερωμένη στὴν τιμὴ τοῦ Κυρίου, ὀνομάστηκε, ἀπὸ τὴ λέξη αὐτή, Κυριακὴ** καὶ σ' αὐτὴ μετὰθεσαν οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἀργία καὶ τὴν ἀνάπαυση τῆς γιορτῆς τοῦ Σαββάτου τοῦ παλίου νόμου.

«Πάσχα σημαίνει **πλήρωμα χαρὰς, βίωμα εἰρήνης, ἐμπειρία πνευματικῆς ἐλευθερίας**. Πάσχα σημαίνει **συμφιλίωση μεταξύ μας καὶ με τὸν Θεὸ**· «συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα» . Πάσχα σημαίνει **ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν ψύχρα τοῦ θανάτου**· «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν» . Πάσχα σημαίνει **ἀπόφαση γιὰ ἀγία ζωὴ. Πάσχα σημαίνει καινὴ, καινούργια ζωὴ, πορεία «ἐν καινότητι ζωῆς», «ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰώνιου, ἀπαρχῆς**». Πάσχα σημαίνει διακαινήσιμο φρόνημα· **πέρασμα ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο τῆς στενῆς ἀνθρώπινης λογικῆς στὴν ἀνάσα τῆς ὄντως ζωῆς· ἀπὸ τὴν προσωρινότητα στὴν αἰωνιότητα· ἀπὸ τὴν ἱστορία στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· ἀπὸ τὴν πτώση στὴ σωτηρία καὶ τὴ χάρις**.

Ἡ θριαμβευτικὴ ὁμολογία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ επικράτηση τοῦ «**Χριστὸς Ἀνέστη**» ὡς χαιρετισμοῦ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ἡ δυναμικὴ ἐπανάληψη τῶν ἀναστάσιμων ὕμνων, τὰ πλοῦσια καὶ βαθειὰ ριζωμένα στὴν παράδοσή μας πασχαλινὰ ἔθιμα, ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς εορτῆς ὡς Λαμπρῆς περιγράφουν ὄχι μιὰ γιορτὴ ἐπιφανειακῆς χαρὰς ἀλλὰ μιὰ **πανήγυρη γιὰ ἓνα ἱστορικὸ καὶ μυστικὸ γεγονός μοναδικοῦ διαμετρήματος**.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας ἀποτελεῖ τὴ **μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**. Ὁ κενὸς τάφος τοῦ Κυρίου ἀναβλύζει τὴ συγγνώμη· «**συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε**», **τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνην**· «Χαίρετε» καὶ «Εἰρήνη ὑμῖν» εἶναι οἱ χαιρετισμοὶ τοῦ ἀναστάντος καὶ διατρυνώνει τὴ συντριβὴ τοῦ θανάτου· «καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος».

Ἡ Ἐκκλησία λοιπὸν τέτοια μέρα μας καλεῖ ὅλους νὰ «**λάβουμε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός**». Μας προσκαλεῖ ὅλους σὲ πανηγύρι πνευματικῆς χαρὰς· «**Αὕτῃ ἡ ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ**»· νὰ «ἀπολαύσωμεν τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως καὶ τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος». Τὰ πάντα λάμπουν, τὰ πάντα πανηγυρίζουν, τὰ πάντα ἀνακαινίζονται· «**Νῦν πάντα πεπληρῶται φῶς**»·

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ **ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ**

Η ανάσταση των νεκρών είναι ένα κεφαλαιώδες ζήτημα που **δεν μπορεί να το προσπεράσει κανείς αβασάνιστα**, όταν μάλιστα δηλώνει ότι θέλει να πάρει στα σοβαρά τη ζωή και την πίστη του. Η ανάσταση του Χριστού, και ως συνέπεία της η ανάσταση των νεκρών, αποτελεί τη μοναδικότητα του χριστιανικού κηρύγματος, **αυτό που διαφοροποιεί την παράδοσή μας από άλλες θρησκείες και παραδόσεις**. Τόσο κεντρική είναι η θέση της μέσα στην παράδοσή μας, ώστε ο απόστολος Παύλος να δηλώνει ότι **αν βγάλει κανείς από την πίστη μας την ανάσταση του Χριστού η παράδοσή μας μένει κενή, κούφια** (Α΄ Κορ. 15, 14).

Το ερώτημα για την ανάσταση των νεκρών ως υπαρξιακή και φιλοσοφική αναζήτηση του ανθρώπου είναι σκοτεινό, το ίδιο και η απάντησή του. **Γίνεται όμως απλό, αν δεχτεί κανείς τον Ιησού ως θεάνθρωπο**. Αυτόματα δέχεται και την Ανάστασή Του, αφού Αυτός είναι ο Αρχηγός της ζωής και του θανάτου, άρα και των ανθρώπων (Ματθ. 22, 29).

Όσον αφορά στην τοποθέτησή τους απέναντι στο θέμα της αναστάσεως, θα μπορούσαμε να διακρίνουμε τρεις κατηγορίες ανθρώπων:

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η μεγάλη μάζα των συνανθρώπων μας **το προσπερνά**. Ή αδιαφορεί ή το αντιμετωπίζει τελειώς επιδερμικά, επιφανειακά (Λουκ. 8, 5 - 6) - τουλάχιστον έτσι φαίνεται. Πρόκειται γι' αυτούς τους ανθρώπους που έχουμε συνηθίσει να αποκαλούμε «αδιάφορους» ή «άσχετους» ή «εκτός» (Εκκλησίας). Το εκπληκτικό όμως με αυτούς τους ανθρώπους, που είτε δηλώνουν εκτός εκκλησίας, είτε αυτό φανερώνει - μαρτυρεί η ζωή τους, είναι ότι **ανάμεσά τους συναντάει πολλές φορές, κανείς ανθρώπους που έχουν εμπειρία αναστάσεως**.

Αρκούν δύο παραδείγματα γι' αυτό, παρμένα και τα δύο από την Καινή Διαθήκη : Το πρώτο είναι **η πόρνη** γυναίκα που αλείφει με μύρο τα πόδια του Χριστού και ο Ιησούς δηλώνει ότι το έκανε επειδή προέβλεψε τον ενταφιασμό του (Ματθ. 26, 12. Μάρκ. 14, 8. Ιω. 12, 7). Το άλλο είναι η κλασική περίπτωση του **εκ δεξιών ληστή** πάνω στον σταυρό, ο οποίος δεν παρασύρεται από το σκάνδαλο ότι δίπλα του συσταυρώνεται κάποιος ακόμη, αλλά μπορεί και διαβλέπει ότι αυτός είναι ο βασιλιάς της αιώνιας ζωής (Λουκ. 23, 42).

Το ερώτημα που προκύπτει είναι πώς αυτοί οι άνθρωποι μπορούν και έχουν την εμπειρία της αναστάσεως του Χριστού. Αυτό κατ' αρχήν αποτελεί **μυστήριο, ικανό ωστόσο να φανερώσει τη δύναμη του Θεού, αλλά και την ίση αγάπη του για ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους που είναι όλοι παιδιά Του**. Φαίνεται ακόμη ότι αυτοί οι άνθρωποι απέκτησαν μάτια για να βλέπουν πέρα και πίσω από τα φαινόμενα, επειδή πόνεσαν πολύ στη ζωή τους, είτε εκούσια είτε ακούσια. Και όλοι γνωρίζουμε, από την προσωπική του πείρα ο καθένας μας, πόσο πόνο έχει η αμαρτία μετά από την πρόσκαιρη χαρά που μας προσφέρει.

Μία δεύτερη ομάδα ανθρώπων είναι οι **άγιοι της Εκκλησίας**, οι παλιοί, αλλά και οι σύγχρονοι, αυτοί που ζουν ανάμεσά μας, χωρίς ίσως να τους ξέρουμε. Είναι αυτοί που **ζουν από τώρα, από αυτήν εδώ τη ζωή μέσα στο φως και τη χαρά της Αναστάσεως, λουσμένοι μέσα στο φως της αιώνιας βασιλείας του Θεού, γιατί πρώτα βίωσαν το Γολγοθά του προσωπικού τους αγώνα κι ακόμα έκαναν δικό τους τον πόνο όλου του κόσμου**. Αυτήν τη χαρά την εκπέμπουν χωρίς πρόχειρα κηρύγματα γύρω τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο **Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ** με τον κλασικό χαιρετισμό του προς κάθε άνθρωπο που συναντούσε **«Χριστός ανέστη, χαρά μου»**, ο οποίος ανακεφαλαιώνει συμπυκνωμένη ολόκληρη την ορθόδοξη παράδοση.

Μία τρίτη, τέλος, ομάδα ανθρώπων, είμαστε άνθρωποι που μπαينوβγαίνουμε σε κατηχητικά, κηρύγματα, κύκλους, ακολουθίες κλπ. **Δηλώνουμε ότι πιστεύουμε στον Χριστό και την ανάστασή του, αλλά η ζωή μας φανερώνει το αντίθετο.** Κλονιζόμαστε όπως ο Πέτρος πάνω στα κύματα (Ματθ. 14, 30). Δείχνουμε ότι δεν έχουμε συναντήσει προσωπικά στη ζωή μας τον Αναστημένο Χριστό. Μοιάζουμε με τους δύο μαθητές που τη μέρα της Αναστάσεως πορεύονται προς Εμμαούς και, απογοητευμένοι που είδαν όλα τα όνειρα και τις ελπίδες που είχαν επενδύσει στο δάσκαλό τους να γκρεμίζονται με τον θάνατο και την ταφή Του, δεν μπορούν να Τον αναγνωρίσουν κι ας συμπορεύεται με τη θλίψη τους (Λουκ. 24, 16). **Ζούμε έτσι ένα είδος πνευματικής σχιζοφρένειας, μια διάσταση - ασυμφωνία λόγων και έργων, που αποτελεί το μεγάλο σκάνδαλο για τους άλλους και το κυριότερο εμπόδιο για να πλησιάσουν τον Χριστό και την Εκκλησία.**

Το διπλό ερώτημα που προκύπτει από τα παραπάνω και του οποίου η απάντηση είναι κεφαλαιώδης για τη ζωή μας είναι: Τι φταίει που δεν έχουμε την εμπειρία της αναστάσεως; Κι ακόμη, τι μπορεί να γίνει γι' αυτό;

Θα αποκτήσουμε εμπειρία αναστάσεως αν πρώτα αποδεχτούμε τον πόνο του Σταυρού. Κύριο στοιχείο της εποχής μας και του πολιτισμού μας είναι ότι όλοι και όλα γύρω μας μάς υπόσχονται χαρά, ευχαρίστηση, καλοπέραση. Πουθενά λόγος για πόνο και σταυρό. **Την αρρώστια, τον πόνο και τον θάνατο τα απωθούμε στο περιθώριο της ζωής μας** κι αφήνουμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα να πεθαίνουν ξεχασμένα σε νοσοκομεία και ιδρύματα.

Ο ίδιος πειρασμός μάς πολεμάει και στην πνευματική ζωή: Θέλουμε να αποκτήσουμε τα μεγάλα πνευματικά αγαθά ή ζηλεύουμε τις αρετές των άλλων χωρίς να είμαστε διατεθειμένοι να καταβάλουμε κόπο για να τα αποκτήσουμε. **Θέλουμε να φτάσουμε κατ' ευθείαν στην ανάσταση χωρίς να περάσουμε από τον πόνο της Γεθσημανή και του Σταυρού. Αν είναι δυνατόν να βραχυκυκλώσουμε, να προσπεράσουμε τον πόνο.**

Η ανάσταση όμως είναι άρρηκτα δεμένη με τον σταυρό. **Είναι νόμος στην ασκητική παράδοση, αλλά και στη γενικότερη εμπειρία της εκκλησίας το «Δώσε αίμα, λάβε πνεύμα».** Καλούμαστε κάθε στιγμή να βιώνουμε ταυτόχρονα τη Σταύρωση και την Ανάσταση, αυτό που στην παράδοσή μας ονομάζεται **«χαρμολύπη»** και που έχει κάτι από το ήθος της Μεγάλης Εβδομάδας, που τη Μεγάλη Παρασκευή κλείνει το «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου» με το «Δεῖξον ἡμῖν, καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν». Ακόμη και η Κυριακή του Πάσχα έχει μέσα της κάτι από τη θλίψη του Σταυρού, αφού ο Αναστημένος Χριστός είναι «κατάστικτος τοῖς μὴλωσι καὶ πανσθενουργός» (Κανόνας Ὁρθρου Μεγάλου Σαββάτου).

Για τον πιστό, ούτε ο πόνος είναι υπερβολικός και ασήκωτος ούτε η χαρά μιας επιτυχίας υπερφίαλη και ξιπασμένη. **Ο πολιτισμός που βλάστησε από την πίστη μας, την ορθόδοξη ανατολική παράδοση, το ίδιο δεν παρακάμπτει τον πόνο και το θάνατο, αλλά καταφάσκει σ' αυτά για να τα ξεπεράσει.** «ἐκ τοῦ τάφου ἀνέθορε», γι' αυτό και **«θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει».** Σε αντίθεση όλο το οικοδόμημα του δυτικού πολιτισμού, όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, τα αποσιωπά και προσπαθεί - μάταια - να τα απωθήσει. Το ίδιο και ο κάθε ταπεινός άνθρωπος, ακριβώς επειδή έχει πάψει προ πολλού να ζει για τον εαυτό του και ζει πια για τις αδελφές και τους αδελφούς του, δεν τρομάζει μπρος στο θάνατο, αφού ο τελευταίος **δεν έχει πια καμμία εξουσία πάνω του.**

Μπορούμε, λοιπόν, να πιστεύουμε ακράδαντα στην ανάσταση του Χριστού, του Θεανθρώπου Λυτρωτή μας, και κατ' επέκταση και στη δική μας ανάσταση και **να το αποδεικνύουμε έμπρακτα με τη ζωή μας, ζώντας κάθε στιγμή τον προσωπικό μας σταυρό και κάνοντας δικό μας τον πόνο των αδελφών μας.**